

להזדזת נתן

גליון קע"ז (שנה ד') ♦ פרשת כי תשא – פורים ♦ חודש אדר שנת תשפ"ה

תורת נתן

פננים מספר
"נתן פרי" על חודש אדרהמנהג לתת מסוה על
הפנים בפורים מביא לידי
אחווה ושלושהכללי של עשרת נפיק בהדי
הדדי.

אחשוורוש לא ויתר על עשרת אלפים ככר כסף

וַיִּשֶׁם הַמֶּלֶךְ אֲחֲשֵׁרֶשׁ מִסַּע עַל הָעָרִים וְאֵי הָיָה (א.א.) יש להקשות למאי
נפקא מינה הודיענו זאת, כי אין זה מענין הנס.

ויראה, דהנה המן הבטיח לאחשוורוש ליתן לו עשרת אלפים ככר
כסף בעבור השמדת ישראל, ונסתבב ישראל נצלו בחסדי ה',
אולם אחשוורוש לא רצה לוותר על הכסף שהובטח לו, וע"כ צוה
שישראל יתנו לו מס תמורת הצלתם, וכדרך האומות הרשעים
בימים הקדומים שהיהודים נצטוו לשלם מס סבלנות על
שסובלים אותם בארצם, ועל כן גם היהודים במדינות אחשוורוש
היו חייבים לשלם מס על שהמלך סובל אותם ומניחם מלגרשם.

ובזה יובן מה שנאמר להלן (פסוק ב), וְכָל מַעֲשֵׂה תַקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ
וּפְלִשְׁתֵּי גְדֻלַּת קִרְיָתוֹ אֲשֶׁר גָּדְלוּ הַמֶּלֶךְ הָלָא הֵם תְּבוּבִים וְגו',
וכתב בתרגום, מטול מרדכי יהודא פתשגר דמלכא אחשוורוש
גזברא וסבא דיהודאי רב על כל עממיה, כי מרדכי נתמנה גזבר
שיגבה את הממון מיד היהודים, והוא נעשה סבא דיהודאי, וכדרך
הרשעים בימי הגזרות שהעמידו נגש על היהודים מקרב היהודים
עצמם וקראו לו זקן המחנה, וכן נהג גם אחשוורוש ברשעות זו.

ואע"ג בדפסוק לא נזכר שנטלו מסים רק מישראל, אולם יבואר
עפ"י מה ששמעתי בשם הגאון מהר"ם שפירא ז"ל אב"ד לובלין
(מפי הרה"ח ר' צבי הרבסט ז"ל ששמעו מפיו) בקרא (שמות א' כ"ב) ויצו
פרעה לכל עמו לאמור כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, וכתב
התרגום ופקד פרעה לכל עמא למימר כל ברא דיתיליד ליהודאי
בנהרא תרמוניה. והוא פלא, בדפסוק נאמר כל הבן הילוד סתם
ולאו דוקא של יהודים. אולם פרעה לא רצה לחוקק חוק שבו
יצוה בהדיא להרוג את בני היהודים בלבד כי לגנאי יהיה לו,
וכמשי"כ הרמב"ם, על כן אמר כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו,
דמשמע גם בני המצרים, אבל כשמסר את החוק לנוגשים
המצרים המפקחים על ציוו זה, אמר להם בעל פה שהכוונה הוא
רק לבני היהודים, ועל כן בתרגום נאמר ברא דיתיליד ליהודאי
עכ"ד דפח"ח. וכמו כן אחשוורוש הטיל מס על כל עמו, אולם
בתרגום ובביאור של החוק אמר שזה מכון רק נגד היהודים, וע"כ
מינה את מרדכי לגזבר כדי שהוא יגבה את המעות מהיהודים.

יפה נדרשת

היהודים לקבל עליהם את התורה מתוך רצון ואהבה להשי"ת,
כדאיתא בשבת (פח) הדור קיבלוה בימי אחשוורוש, ופירש רש"י
מאהבת הנס שנעשה להם, עכ"ד. נמצא שפורים כולל את כל
התורה וכל המועדים, כי פורים היא גילוי דעת לקבלת כל התורה
מרצון, ולפיכך אינם בטלים לעולם וזכרם לא יסוף.

ובהיות שימי הפורים המקודשים באים לקראתנו לחיים ולשלום,
נברך בזאת את כל המסובים שיחיו כל אחד בשמו הטוב יבור,
שיזכו לקחת מימים אלו שבע שמחות לכל ימות השנה,
ומשנכנס אדר מרבים בשמחה, ויזכו להיות תמיד בשמחה וטוב
לבב כל הימים. וזכות הצדיקים הקדושים שדיברנו מהם יגן
בעדינו להתברך בכל מילי דמיטב, ויושפע שפע רב לכל הנאספים
כל אחד בדבר הנצרך לו. וכתבי (אסתר ט, כב) והחודש אשר נהפך
להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה
ושמחה וגו', וראינו מה ששני השמחה אינה נגמרת בימי הפורים
בלבד, אלא כל החודש היו הזמן גרמא להיות בשמחה כל שמונה.
והשי"ת יעזור שבקרב יתקיים בנו מקרא שכתוב והביאותם
אל הר קדשי ושמחתם בבית תפילת, בביאת הגואל האמיתי
במהרה בימינו אמן.

(מוצש"ק מברכין אדר שנת תש"ס)

ימי הפורים אינם בטלים לעולם

ותבט עיני בשורי בספרי מהר"ל מפראג ז"ע שכתב לבאר ענין זה
על פי הא דאיתא (בבא בתרא ד:) המקיף את חבירו משלש רוחותיו
וגדר את הראשונה ואת השנייה ואת השלישית אין מחייבין אותו
רבי יוסי אומר אם עמד וגדר את הרביעית מגלגלי עליו את הכל.
והכוונה, כי בזמן שחבירו הקיף גם את הרביעית גילה דעתו בזה
שניחא עליו גרירת שלש רוחות האחרות שגדר הראשון, ולזה
מגלגלי עליו להשתתף בהכל. כמו כן במתן תורה שהקבלה
היתה בכפייה, אבל כשהדר קיבלוה מרצון בימי אחשוורוש,
והוסיפו מצוות נוספות של קריאת המגילה ומשלוח מנות ומתנות
לאביונים, גילו בזה את דעתם דניחא להו בקבלת התורה שהיה
במעמד הר סיני, ונמצא שיו"ש של פורים גדול מאוד, שאז היתה
גילוי דעת שכל התורה קבלו ישראל מרצון, עכ"ד.

ובזה יש לפרש מה שמצינו במדרשים שכל המועדים בטלים
לעתידי לבוא אבל ימי הפורים אינם בטלים לעולם, וכדכתיב
במגילת אסתר (ט, כח) וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך
היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם וגו'. ויש לתמוה מה ראו ימי
הפורים להתקרב יותר משאר המועדים שעתידיים להיות בטלים
לעתידי לבוא. ולדרכינו יתכן לומר, שכיון שבימי הפורים זכו

שיח מזהר"ן

פננים מספר
"שיחות מלוא מלכה"

הגה"ק רבינו יואל סירקיש ז"ע

בעמח"ס בית חדש - ב"ח

כ' אדר | מאמר א'

נולד בשנת שכ"א בלובלין לאביו הגה"ק רבי שמואל ז"ע שהיה
ת"ח מופלג, ונפטר בשנת ת' בהיותו בן ע"ט שנים, ומנוחתו
כבוד בקראקא אשר טמונים שם גדולי ישראל מצוקי ארץ. רבינו
הב"ח שמש ברבנות בכמה עיוות בשני חייו, ובשנת שט"ט
נקרא לשמש ברבנות בעיר הגדולה אלקים בקראקא המעטירה.
בקראקא פתח ישיבה גדולה לתלמידים הגונים, והרביץ תורה
יומם ולילה כפי שאותה נפשו הטהורה, ומישיבה זו יצא ברבות
הימים חתנו הגדול רבינו הט"ז ז"ע, ועוד עשרות רבות מגדולי
הדורות אשר מפיחים אנו חיים עד היום הזה, ביניהם אנו מוצאים
את הגה"ק רבי גרשון אשכנזי ז"ע בעמח"ס עבודת הגרשוני ז"ע,
הגה"ק בעמח"ס עטרת זקנים ז"ע, הגה"ק בעמח"ס צמח צדק
ז"ע מניקלשבורג, הגה"ק בעמח"ס מגיני שלמה ז"ע.

חיבר ספר "בית חדש" שהם חידושי הלכות על ארבעה טורים,
כמו כן כתב "הגהות בית חדש" על כל הש"ס כולל גמרא רש"י
ותוספות, ודבר גדול וחשוב עשה בהגהותיו המזהירות, אשר
לפעמים בלתי יתכן להבין את הלמוד לולי הוספת אות או
מוחקת תיבה, כפי המובא בהגהות הב"ח שהודפס בצידי הדף,
והפך לנסך צאן ברזל בקרב לומדי הש"ס, אשר בכל פעם שאינם
מבינים דבר לאשורו כדבעי, מעינים בהגהות הב"ח ומוציאים את
שאהבה נפשם כשולחן הערוך. ובפרט שהגהותיו בעיקרן לא
כתבם מסבירות עצמו כפי שהבין, אלא קרוב לודאי שהיו ברשותו
כתב יד או ספרים ממהדורות ישנות, ובמהדורות האלו נכתב
אחרת. ובש"ס ברכות (י) הוסיף הב"ח בהגהותיו (אות ב') כמה
שורות גמרא ממה שלא נכתב בש"ס דידן, וכעבור כמה שנים
מצאתי את ההוספה הזאת בספר "עין יעקב" שמוצא שם גירסא
זו.

ישנם עוד כמה חידושים שכתב רבינו הב"ח, "שאלות ותשובות
בית חדש" הישנות, וכן החדשות שהודפס ע"י הגה"ק רבי אפרים
זלמן מרגליות ז"ע מבראד, והגה"ק רבי שמואל מרגליות ז"ע,
שירשו את כתבי ידיו הקדושים מזקנים הגה"ק בעמח"ס תבואות
שור ז"ע, כמו"כ ראיתי פעם כתב יד מהב"ח שהוא חיבור בקבלה
על אחד מספרי הגה"ק רבינו משה קורדוביזי ז"ע בעמח"ס
תומר דבורה, וזה עדיין נמצא בכתב יד ולא נדפס [קעת שמעתי
שנדפס מקרוב ולא ראיתי]. וידוע שהב"ח היה בקי נפלא בספרי
הקבלה ותורת הנסתר. ודבר פלא ראיתי בס' תוספת שבת
שחיבר נכד הב"ח הגה"ק רבי רפאל מייזליש ז"ע שהיה רב
בחרקוב שברוסיה, והוא ספר חשוב מאוד בבחינת מיעוט המחזיק
את המרובה, ובהקדמה הוא כותב בשבחי זקינו רבינו הב"ח, ובין
הדברים הוא מביא דבר חידוש, שמפורסם בשבעת פטירות
של הב"ח מעלמא הדין, הכריזו בשמים "פנו מקום לרבי יואל
מקראקא", וכותב שדבר זה נתגלה ע"י רוח אחד שהיה משיח לפי
תומו, עכ"ד.

נראה שרבינו הב"ח הדפיס בעצמו את חיבוריו על הטור או"ח
י"ד ואהע"ז, ואילו חלק חו"מ הדפיס בנו הגאון רבי הערץ ז"ע,
וכותב רבי הערץ בהקדמה לחיבור הב"ח על טור או"ח, שאביו
למד בקראקא עם תלמידים חריפים ארבע הקלף ז"ע, לא פעם
אחת ולא פעמיים כי אם הרבה פעמים, והיה אומר בפניהם
שיעוריהם עמוקים ומעלה בידיו חידושים יקרים, ובניו בראותם
את רוב חידושי על ארבעת הטורים, ביקשו הימנו שיואל בטובו
להדפיס את החידושים לטובת הכלל והפרט, וע"כ הגיה הב"ח
את חידושי הרבה פעמים, וכמה ימים ושנים זיקק וציצר עשרת
מונים עד שהגיה את הספר מירושל ועד גוריא. ובאמת חידושי
הב"ח המה מורקקים מאוד, ונכתבו בלשון צח ונקי וקל להבין,
וזהו ברכה מרובה שכותבים בדברי הפוסקים, אין מותקס כ"כ
כראוי.

בהקדמה לחלק חו"מ כותב רבינו הב"ח, מדוע כתב את חידושי
על הטור, הרי כבר ישנו חיבור יפה מרבינו הבית יוסף ז"ע, וכותב,
דהנה הבית יוסף מביא בדבריו הרבה מהראשונים והפוסקים
בנושא, ומפלפל הרבה בדבריהם כדי לבוא לידי הלכה למעשה,
ומתוך כך מרוב הפלפולים בדברי הפוסקים, אין מותקס כ"כ

המשך בעמוד הבא

חק גת

עניני הלכה
משולחנות של רבני ז"ל

סעודה והיה סועד עמו, נמצא שגם הוא נותן לו, כיון שכבר היתה קנייה לו במתנה, והרי נתן מהותו לו ע"ד. ויש ללמוד מזה, שאם שולח מנות לחבירו, וחבירו מחזיר לשולחו אותן מנות עצמן, יצאו שניהם ידי מצות משלוח מנות, ואין צריך לשלוח דוקא מנה אחרת.

ה) גם נראה לומר דהא דקמשמע לן דמחלפי סעודתיהו להדדי, ופירש"י שזה אוכל עם זה בפורים שנה זו ובשניה סועד חבירו עמו, דמחלפי הוא, עפ"י המבואר בשו"ע אה"ע (ס"ט) שכשנושא אדם אשה דרך מריעו ששולחין לו מנות חזרות המשתה, וזה נקרא שושבינות, ואין זו מתנה גמורה שלא שלח לו אלא שאם השולח ישא אשה יחזור וישלח לו מנות כמו ששלח לו, ואם לו החזיר לשלח הרי זה תובע בדיו ומוציא ממנו עיין שם, ועיין סוגיא דבבא בתרא (קמ"ב). ולפי זה יוצא שם ראובן אכל סעודת פורים אצל שמעון בשנה זו, שוב יתחייב ראובן לקרוא את שמעון לסעודת פורים בשנה האחרת, דומיא דשושבינות שחייבין להחזיר, ואם נימא כן נמצא דראובן לא יצא ידי מצות משלוח מנות כשהאכיל לשמעון בשנה האחרת, שהרי כתב בתשו"י מהר"ל (י"ז) שאלה (ז) דאין אדם יוצא ידי מתנות לאבינוים במעות מעשר, משום דמתנות לאבינוים בפורים היו חובה וכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין עיין שם, והובא בקצרה במג"א (ס"ט תרצ"ד סק"א), וא"כ הכי נמי כשראובן מחזיר סעודה לשמעון לא יצא ידי משלוח מנות, דכיון דחובה עליו להחזיר סעודה דומיא דשושבינות, א"כ לא יצא ידי מצות משלוח מנות דדבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין.

ו) לכן קמשמע לן בגמרא, דהני אמוראי דמחלפי סעודתיהו בכל שנה, שפיר יצאו ידי מצות משלוח מנות במה שנתנו מסעודותיהם לחבריהם, דאינו דומה לשושבינות, דהתם איכא חוב להחזיר את השושבינות כשהשולח ישא אשה, אבל במשלוח מנות לא מצוינו חוב להחזיר, ואם ראובן שולח מנות לשמעון ליכא חוב על שמעון להחזיר מנות לראובן, אלא דכך הוא מצות חז"ל שישלח כל אחד מנות לחבירו בדרך נדיבות ומתנה גמורה, ואם ראובן שולח מנות לשמעון לא חתם כאלו ראובן עשה טובה לשמעון ואין שמעון חייב להחזיר, ונמצא שאם החזיר שמעון מנות לראובן אין זה

המקבל משלוח מנות בפורים האם יש עליו חיוב להחזיר מנות להמשלח

(א) במגילה (ו.ב) אביי בר אבין ור' חנינא בר אבין מחלפי סעודתיהו להדדי. פירש"י, זה אוכל עם זה בפורים של שנה זו ובשניה סועד חבירו עמו ע"ל. ולכאורה מנחה, דא"כ רק אחד מהם קיים מצות משלוח מנות בשנה זו. ועיין מהרש"א שם ובית יוסף וב"ח או"ח (סי' תרצ"ה).

ב) ונראה דמה שאמרו דמחלפי סעודתיהו הכונה, עפ"י מה שכתב רש"י במגילת אסתר (ט' כ"ה) משפחה ומשפחה מתאספין יחד ואוכלין ושותין יחד וכך קבלו עליהם שימי הפורים לא יעברו עיין שם. הרי שתיקנו חז"ל שבפורים יאכלו המשפחות ביחד. ועל כן אביי בר אבין ורב חנינא בר אבין - שכנראה היו אחים בני אבין - אכלו בכל שנה ביחד, ופועם אצל אביי ופועם אצל ר' חנינא, ובדאי שזה שאכל אצל חבירו שלח מנות לאחרים, והחידוש במה שאמרו דמחלפי סעודתיהו להדדי, היינו שקיימו מצות משפחה ומשפחה על ידי שאכלו זה אצל זה בכל שנה אצל אחר, דאילו אם יאכלו בכל שנה אצל אותה משפחה, שמא אין ביכולתם שיאכלו בכל שנה משפחה אחרת, ועל כן נהגו שכל שנה התחלפו המשפחות אשר אכלו אצלם, ונמצא שילכו לקיים מצות משפחה ומשפחה בכל שנה.

ג) ושוב ראיתי קרוב לזה בס' אליה רבה או"ח (סי' תרצ"ה), דקמשמע לן שלא יאכל אחד לבדו ע"ש. וכן כתב בחידושי אנשי שם על הרי"ף, שעשו כן לשמחה יתירה כדי לרבות בשמחה בסעודת מרעים, ולא שישמח כל איש ואיש בביתו לבדו עיין שם. ויש לתמוה שלא הביאו שכן היה עיקר התקנה שהיו המשפחות מתאספין יחד ואוכלין ושותין יחד, וכפירש"י במגילת אסתר הנ"ל.

ד) שוב ראיתי בס' זית רענן להמג"א ז"ל (על ליקוט מגילת אסתר), שהקשה על רש"י הנ"ל, דא"כ לא היה מקיים מצות משלוח מנות אלא אחד מהם שהיה נותן סעודתו לחבירו, אבל חבירו לא היה מקיים, והביא מה שראה כתוב דהוי עושין כך, זה נותן סעודתו לחבירו במתנה בשנה זו, ואחר שהיה שלו היה נותן לחבירו מאותה

המשך "שיח מוהר"ן"

בעיקר דברי הטור עצמו, ולכן כתב הב"ח חיבור שהוא עוסק מעניני דברי הטור בלבד, ומחדש חידושים עפ"י דבריו, ובונה וסותר בעניניו שמוכר הטור, וזהו בבחינת פירוש אחר כמנה שכתב הבית יוסף, כי הב"ח למד כאמור עם התלמידים ארבעה טורים על הסדר בישיבה, וע"כ התעסק רק עם דברי הטור בלבד. וממשיך הב"ח לכתוב בהקדמה, שבאמצע ההדפסה שמע שיצא ספר חדש על חו"מ - "ספר מאירת עינים" סמ"ע מהגה"ק רבי וואלק הכהן ז"ע, ומכנהו בתואר "הרב הגדול החסיד", וכתב הב"ח שראה את הספר, וישנם דברים שבודאי לא כתבם הסמ"ע עצמו, אלא כנראה שתלמידיו כתבו מפי עצמם, והב"ח חיבר "קונטרס אחרון" בסוף חידושי טוריו, וז"ל, וכתב כמה הגהות על הסמ"ע. [דבר חידושי הוא, שכתב בשבחי הגה"ק הסמ"ע ז"ע], "הרב הגדול החסיד", ואינו מפליג בשבחים ותוארים כנהוג, והרי הסמ"ע היה מגדולי הדור העצומים ביותר בימיו, וחבר ספר "דרישה ופרישה" על ארבעה טורים, ובניו כתובים שגם כתב חידושים על כל הש"ס. וכנראה שאצל הגאונים הקדושים הללו, היו כל דבריהם שקולים ומדודים בפלס ישר, וכל תיבה שיצאה מפיהם ונכתבה בקולמוסם, היה בו כדי מה שאחרים כתובים בארוכה, והב"ח שכתב "הרב הגדול החסיד", התכוין בתוארים אלו במלוא מובן המילוי.

כאמור הב"ח הדפיס את ספריו על או"ח וז"ל ואה"ע בחייו משנת שצ"א עד שנת ת' שנשתלק לגזיו עולמים, וחלק חו"מ הדפיס בנו הגאון רבי הערץ ז"ע. וכתוב בנו בהקדמה לטור או"ח, "כשראיתי מעשה נזכרתי מה שעלי ציוה והורה, כשהיה בדעתי לילך לארץ

החזרת דבר שבחובה, שאין שמעון חייב להחזיר משלוח מנות לראובן - ואדרבה אם נימא דשמעון חייב להחזיר מנות א"כ אין שמעון יוצא ידי מצוה כשמחזיר משלוח מנות לראובן, דאין דבר שבחובה בא אלא מן החולין, אלא דכך תקנו חז"ל שכל אחד ישלח מנות לחבירו דר מתנה נדיבות. ואין המקבל חייב כלום להשולח.

ז) ועיין בס' לקט יוסף לתלמיד בעל תרומת הדשן (ח"א עמוד קכ"ח), שכתב "זכורני כשאחד הביא לו [לבעל תרה"ד] מנות בפורים, אמר לו תאמר לשולחך, איני צריך להשיב לו שלום בשביל מנות פורים, בלשון אשכנז מן דאנקט ניט אום פורים" ע"ל. והיינו כמו שכתבנו, שהמצוה היא לשלוח מנות להמקבל בדרך נדיבות ומתנה, ואף אין אומרים תודה להמשלח, כי המשלח מקיים בזה חיוב מצוה המוטלת עליו, ואינו עושה טובה למי שנשלח לו.

ח) וזהו שאמרו בגמרא דהני אמוראי מחלפי סעודתיהו להדדי, ופירש"י זה אוכל עם זה בפורים של שנה זו ובשניה סועד חבירו עמו, והחידוש הוא שבכל שנה קיים בעל הסעודה שקרא לחבירו מצות משלוח מנות במה שנתן מסעודתו לחבירו, ולא אמרנו דבעל הסעודה משלם חובו היות שהוא אכל אצל חבירו בשנה הקודמת, וכדמצינו גבי שושבינות שיש חיוב להחזיר, וא"כ אינו יוצא ידי מצות משלוח מנות דאין דבר שבחובה בא אלא מן החולין, דזה אינו, דבמצות משלוח מנות אין חיוב על המקבל להחזיר, ואם החזיר סעודה בשנה הבאה אין זה החזרת דבר שבחובה, ושפיר יצא בו ידי מצות משלוח מנות.

ט) ומתוכן הדברים נתחדשו לנו שלש הלכות: א) דבפורים מצוה לאכול הסעודה משפחות משפחות יחד. ב) כשראובן שולח מנות לשמעון ושמעון מחזיר אותן המנות בעצמן לראובן, שפיר יצא שמעון ידי מצות משלוח מנות, וכמ"כ המג"א בס' זית רענן. ג) מי שקיבל משלוח מנות מחבירו אינו חייב להחזיר משלוח מנות לחבירו, דאינו דומה לשושבינות. ומהאי טעמא אין אומרים תודה להמשלח מנות - וכמנהג בעל תרומת הדשן - כיון דהוא מצוה שעל המשלח, ואינו לשם עשיית טובה להמקבל.

(שר"ת להורות נתן חלק די' סימן כח)

ועל כל גל וגל נתענע ראשך, וסוף הכבוד לבוא כי יושיע ה' עם קרובי. וראים מזה שהחת"ס מנסה להרגיע אחד מהרבהים שקמו עליו אויבים, שכמעט אין יעקב שלא יפגעו לבן.

ומראה החת"ס עצמו סבל הרבה משונאים שהציקו לו בכל צעד ושעל שניסה לעשות בדברים שבקדושה, וכבר סיפרתי פעם שבפרעשבורג עיר מלוכה היה פעם אחת ראש הקהל פושע גמור, שגמור בדעתו יחד עם חבר מריעיו לגרם לסגור את הישיבה, וכשפסרו זאת להחת"ס, אמר שהוא לא יזכה לבצע את זממו הנפשע, ואכן כדבריו כן היה, שהוא וחביריו עברו מן העולם וזכרם אבד מן הארץ. ושמעתי שפעם הגיע אחד מגדולי ישראל לבקר אצל החת"ס בפרעשבורג, והגיע בשעה שהחת"ס הגיד את השיעור בפני מאות תלמידיו הנאמנים, ואחרי השיעור אמר הגאון להחת"ס בהתפעלות יתירה, הרב מפרעשבורג, הנכם יושבים כאן בישיבה כמלך בגדוד, והשיב החת"ס בענותו הרבה, יאמין לי כבודו שעד שזכיתי להגיע לידו זה, סבלתי הרבה עגמת נפש לאין שיעור וגבול, ועכשיו בימי זקנותי אחרי שעברתי צרות רבות באתי מעט אל הנחלה והמנוחה. כמו כן ראינו שהב"ח היה מבקש מהשי"ת שירחם עליו להושיעו מידי שונאיו ואויביו. ועיין בהקדמת שו"ת יד אליהו הקדמון שהביא מתנא דבי אליהו שנגזר על תלמידי חכמים שילמדו תורה מתוך צער וכו' מתוך טיחוף [כן הגיה ביד אליהו שם]. וכן הוא בליקוט שמעוני (ישעי' י"ב תמ"ה).

המשך בגליון הבא א"ה

דבר בעתו

קיום המצוה בשמחה מועיל שיתקיים לדורות ומשפיע עליה כח של נצחיות

מתוך שמחה, בראותם יחד תכלת מרדכי, שראו קיום המצוות בפומבי ע"י מרדכי במסירות נפש, ועל ידי זה תשועתם היית לנצח תקומתם בכל דור ודור, שבכח השמחה ומסירות נפש נתקיימה בכל דור ודור. והיינו שאמרו במגילה (י"ב) מרדכי מוכתר בנימוס היה, ובגליון הביא בשם הערוך, מוכתר בנימוס היה כעדי פירוש מצוין בדתי התורה כעדי שהיה ידוע בדורו וזהיר במצוות, והיינו שקיים המצוות בפרהסיא.

(נתן פריי - חודש אדר)

שעושין אותה בשמחה משפיעים עליה כח של נצחיות. נמצא שהשמחה והמסירות נפש בקיום המצוה גורמים שהמצוות יתקיימו בישראל לנצח. והנה ישראל קיימו וקבלו את התורה בימי מרדכי ואסתר מתוך שמחה, וכמו שאמרו תורה ואפילו רבנים קבלוה בימי אחרשוש ופירש"י מאהבת הנס שנעשה להם. ומרדכי היהודי יצא בלבוש מלכות תכלת בציצית בריש גלי, וכמו שאמרו במדרש (אסתר ב' ה') איש יהודי, איש יחיד, והיה כאברהם אבינו שלא התבייש מפני המלעגים ומסר נפשו על קיום התורה בפרהסיא. והיינו שושנת יעקב צהלה ושמחה, שקבלו התורה

מתוך צוואת רבינו זצוק"ל

והוא יתברך יצאנו מן המצרים ונאמר לנו
והוא יתברך יצאנו מן המצרים ונאמר לנו

"וכל מי שיעזור להדפיסת הספרים תהא לו לזכות גדולה בזה ובכא"

והוא יתברך יצאנו מן המצרים ונאמר לנו
והוא יתברך יצאנו מן המצרים ונאמר לנו

"וכל מי שיתן ממון להדפיסת הכתבים

אודיה לו למלץ יושר בעוה"ה הכל לפי רצון הבורא"

ניתן לקיים צוואת הק' ולהשתתף בהדפסת הספרים
ולזכות "למלץ יושר" ול"זכות גדולה בזה ובכא" וכלשון

רבינו הגה"ק ז"ע א"ה בצוואת הק'

על ידי עמדות "גדרים פלוס" - "מכון להורות נתן"

יו"ל על ידי

מכון להורות נתן' להוצאת והפצת
כתבי רבינו בעל 'להורות נתן' ז"ע א'
- לקבלת העלון במייל וכן להערוך
והצעות - נא לפנות לאימייל
mln0527157594@gmail.com

